

Nieuwsbrief Juli 2016

Stichting Pelgrimshoeve Kafarnaüm

Een pleisterplaats om tot innerlijke rust te komen

Van het bestuur

Door: Jan van Gisbergen: voorzitter

Mee-eten

Vorig jaar heeft de (toen nog) Stuurgroep voorgesteld om voor de lunch ofwel je eigen brood mee te nemen, ofwel een donativo in het potje te doen om de onkosten te dekken. Dat heeft nooit goed gewerkt. Er was weerstand tegen. Het bestuur is tot de conclusie gekomen dat 's middags mee-eten, als je voor je vrijwilligerstaak op Kafarnaüm bent, past binnen de sfeer van gastvrijheid waar me met z'n allen zo trots op zijn. Dit mee-eten zien we als een kleine blijk van grote waardering voor jullie inzet. Samen eten is ook een bindende factor en het helpt om de sfeer van de camino in huis te brengen.

Hopelijk hebben jullie er wel begrip voor dat 's avonds mee-eten een andere zaak is. Daarvoor moeten we aan vrijwilligers de kostprijs van € 6,-- vragen. We zullen op een of andere manier toch ook in december het gas moeten kunnen betalen.

Toch?

Het donativo-potje is nog steeds in gebruik, maar nu bedoeld voor gasten. Er staat een kaartje bij met het verzoek om een eurootje voor koffie, thee, fris. Het blijft donativo en de gastheren en gastvrouwen hoeven er niet om te vragen.

Beleidsplan

Het bestuur heeft afgelopen winter een beleidsplan en een begroting voor 2016 opgesteld. Dit soort dingen passen misschien niet bij de camino-sfeer van ons huis, maar horen wel bij een zelfstandige stichting die z'n eigen broek op moet houden. Dit eerste beleidsplan is nog heel eenvoudig van opzet. In 2016 willen we vooral goed op de winkel passen. Er leven al wel enkele nieuwe ideeën, maar het zal waarschijnlijk wel 2017 zijn voordat die effect sorteren.

Cees Maas heeft voor dit beleidsplan een inspirerende comparantenverklaring geschreven, zeg maar een soort inleiding. Die vinden jullie elders in deze Nieuwsbrief terug.

Begroting

Jack Wilting heeft de Kafarnaüm-begroting opgesplitst in deelbegrotingen voor elke werkgroep. Dit is door de coördinatoren en het bestuur geaccordeerd. Binnen onze traditionele uitgangspunten doelmatigheid en soberheid mag elke werkgroep nu met haar eigen centen omgaan. Dit is natuurlijk vooral een edele taak voor jullie coördinatoren.

ANBI-status

Wij hebben bij de belastingdienst de ANBI-status aangevraagd. Dan zijn bepaalde vormen van schenkingen aftrekbaar. Dit verzoek is afgewezen. Wij zijn tegen die beslissing in beroep gegaan en hebben zelfs de inspecteur op bezoek gehad. Gastvrouw Mieke Pas, als fiscaal juriste perfect op de hoogte van de materie, en de bestuursleden Cees Maas en Mien Vermeulen hebben alles uit de kast gehaald om hem te overtuigen. Hoewel het gesprek uitstekend verlopen is, lijkt de belastingdienst bij haar standpunt te blijven.

Dat zou erg spijtig zijn. In dat geval zullen we op zoek moeten naar andere middelen om sponsoring aantrekkelijk te maken.

Ontruimingsoefening

Wij zijn verplicht om periodiek een evacuatie-oefening te houden. Op 28 februari zat Kafarnaüm 's avonds helemaal vol. Jack Wilting heeft toen een onaangekondigd oefenalarm gegeven. Hoewel er natuurlijk wel enkele verbeterpuntes waren, is die oefening goed verlopen. Iedereen heeft het pand snel verlaten en zich verzameld op de aangegeven plek.

Vacatures

Eindelijk hadden we dit voorjaar iemand gevonden voor de taak van administrateur. We waren daar erg blij mee. Die functie is belangrijk en de betreffende man was ook heel bekwaam. Maar toen hij een nieuwe baan aangeboden kreeg, heeft hij zich helaas teruggetrokken.

We zijn dus nog steeds dringend op zoek naar iemand die op een regenachtige middag zorg wil dragen voor de wekelijkse administratie van Kafarnaüm, voornamelijk ter ondersteuning van Adri. Iets voor jou? Of voor iemand die je kent? Elke tip is welkom.

Zo zijn we ook op zoek naar een penningmeester binnen het bestuur. Broeder Jan vervult die functie nu tijdelijk. Wie heeft daar ervaring mee en er wel zin in? Of ken je misschien iemand waar we eens mee zouden kunnen gaan praten? Laat het ons a.u.b. weten.

Jac Naus is al vele jaren op velerlei fronten erg actief voor Kafarnaüm. Hij wil een aantal taken af gaan bouwen. De eerste is die van Coördinator Public Relations. Wie heeft er belangstelling voor die job?

Voor de te vormen Werkgroep Gebouwen heeft Jack Wilting een bekwaam iemand gevonden die het onderhoud op zich wil nemen. Maar deze man wil pas volgend jaar beginnen. André Schots, die een eigen installatiebedrijf had, zal deze taak tot dan waarnemen. Dankjewel. Sommige van jullie kennen hem wellicht als begeleider van Pelgrimeren voor de Jeugd.

VOG en Gedragscode

De overheid stimuleert de aanvraag van een Verklaring Omtrent Gedrag (VOG) voor mensen die omgaan met minderjarigen. Wij vinden zo'n verklaring zinvol voor de coördinatoren van Pelgrimeren voor de Jeugd. Zij leiden het programma en zij zijn ook betrokken bij de overnachtingen tijdens de meerdaagse tochten. Alle overige vrijwilligers gaan we vragen om een Gedragscode te ondertekenen, ook degenen die zelden of nooit met kinderen in aanraking komen. En ook degenen die slechts één keer invallen als begeleider van een groepje kinderen. Die Gedragscode is bedoeld als een positieve stimulans: zo, op deze mensvriendelijke manier, gaan we hier op Kafarnaüm met elkaar om; ik wil me daar graag bij aansluiten. Deze Gedragscode is opgesteld door Cees Maas. Op dit moment is hij bezig met de laatste punten en komma's. Na de vakantie kunnen jullie die tegemoet zien.

Cijfers eerste helft van 2016

Adri heeft de gegevens die de gastheren en gastvrouwen iedere week invullen verwerkt tot een statistisch overzicht. De resultaten zijn aan alle kanten positief. Kafarnaüm wordt ook dit jaar weer meer en meer gebruikt waarvoor het huis bedoeld is. Vooral Pelgrimeren voor de Jeugd groeit nog steeds als kool. Heel mooi!

Iedereen een heel mooie, verkwikkende zomer en vakantie gewenst. En iedereen die op pad gaat richting Santiago: buen camino.

Namens de andere bestuursleden Cees, Mien, Br. Jan, Adri en Jack,
Jan

Comparantenverklaring

door Cees Maas

Volgens de statuten wil de Stichting Pelgrimshoeve Kafarnaüm een plaats bieden waar mensen de mogelijkheid wordt geboden tot innerlijke rust te komen, een rustplaats zijn voor doortrekkende pelgrims en een voorbereidingsplek voor hen die willen gaan pelgrimeren. De Pelgrimshoeve wil een ontmoetingsplek zijn voor vrijwilligers en gasten, groepen of individuen die er op verhaal kunnen komen.

Het project "Pelgrimeren voor de jeugd" geeft aandacht aan jeugdige pelgrims en scholieren om één of twee dagen te gaan wandelen en elkaar in een meditatieve sfeer te ontmoeten.

Het geheel wordt gerund door vrijwilligers die met enthousiasme, inzet en betrokkenheid het werk voortzetten dat door de Broeders van O.L.Vrouw van Lourdes met de Pelgrimshoeve is begonnen.

Waar gaat het om?

De pelgrimshoeve wil een geschikte plek zijn die ruimte biedt om aan zichzelf de juiste vragen te leren stellen en zich te bezinnen. Zo kan op een natuurlijke wijze een ontmoeting plaatsvinden met doorgaande pelgrims die met dezelfde vragen bezig kunnen zijn. Dat is het verbindend element. Men wil de hectiek van het dagelijks leven (de waan van de dag) loslaten, tijdelijk afstand nemen en zich de vraag stellen: Wat staat mij te doen? Deze samenvloeiing tussen bezinnen en pelgrimeren wordt dan een gezamenlijke onderneming.

Een pelgrim ontkomt er niet aan om tijdens diens pelgrimage met essentiële vragen te worden geconfronteerd en daar antwoorden op te zoeken, bijvoorbeeld:

Welke vragen stelt het leven aan mij en welke antwoorden geef ik daarop?

Wat is de kwaliteit van mijn leven?

Ben ik met de juiste dingen bezig?

Verhoud ik me op de goede manier tot mezelf en situaties om me heen?

Sta ik al dan niet voor de opgave een nieuw perspectief te vinden in het leven?

Hoe ga ik om met loslaten en verlies?

Wat is eigenlijk de zin van mijn leven?

Vanwaar waarheen?

Pelgrims zijn we allen;

van de eerste stap tot de laatste gang;

van schoot tot dood.

Pelgrims zijn we allen;
volbrengen en opnieuw beginnen;
elk huis een doorgangshuis.

Pelgrims zijn we allen;

we weten niet vanwaar

we weten niet waarheen.

Pelgrims zijn we allen;
wie weet waardoor gedreven;
wie weet door wie gewenkt.

Voor uw agenda

Jacobushoeve 25 jaar

Het 25-jarig bestaan van de Jacobushoeve wordt gevierd op zaterdag 17 september 2016. In de week van 12 t/m 16 september zijn er allerlei feestelijke activiteiten.

Op maandag 12 september is er een modeshow. De hele week krijgen gasten iets lekkers bij de koffie aangeboden.

Vrijwilligersdag

Voor zaterdag 29 oktober nodigt het bestuur de vrijwilligers uit voor een vrijwilligersdag die in het gemeenschapshuis D'n Bogerd in Vessem zal worden gehouden.

Zuster Melchiada

Door: Frans Roijendijk

Wanneer we spreken over de tweedaagse pelgrimage met het Pius X college uit Bladel komen we vanzelf terecht bij Zuster Melchiada. Graag wil ik iets over deze zuster vertellen.

Op 2 maart 2012 arriveerde ik bij de zusters Franciscanessen in Oirschot met een groep van tien jongens en twee begeleiders. We werden opgevangen door zuster Melchiada. Een

zuster die er goed verzorgd uitzag. Ze had twinkelende oogjes, een keurig kapsel en droeg een moderne bril. Wat mij opviel was haar grote interesse in de kinderen. Ieder kind werd persoonlijk aangesproken over hoe ze de tocht hadden gevonden, op welke

school ze zaten, of ze moe waren, enz. Ook vertelde ze met veel plezier over haar roeping. Ze was begin dertiger jaren ingetreden en ze had er nooit spijt van gehad. Ze had tot nu toe een mooi leven achter de rug. Op een gegeven ogenblik vroeg een jongen hoe oud ze was. Ze stond op en liep naar een hoek van de kamer. Daar lagen een aantal feestballonnen op een tafel. Met een feestballon met daarop het cijfer 66 kwam ze terug lopen naar onze tafel. Nee zuster, zei

de jongeman. Dat geloof ik niet. Dat is ook niet waar antwoordde zuster Melchiada. Ik ben vorige week 99 jaar geworden. Daar werden de kinderen even stil van. De begeleiders ook. Dat iemand op zo'n hoge leeftijd nog zo kwiek was en zo geïnteresseerd kon zijn in de ander! Ze deed er nog een schepje bovenop door te vertellen dat ze ook een computer had en dat Windows 8.1 geen geheim voor haar was. Toen de kinderen dat hoorden vielen de monden helemaal open van verbazing. Toen we weggingen zei ik tegen zuster Melchiada dat ik, wanneer ze 100 jaar zou worden, langs zou komen met een bos bloemen. Ja, zei ze dat duurt nog even, en er kan nog veel gebeuren, maar laten we er maar het beste van hopen!

Nog enkele keren heeft zuster Melchiada ons opgevangen. Op haar 100e verjaardag heb ik haar, namens ons team, bezocht in het klooster. Je kon er over de hoofden lopen, zo druk was het er: de harmonie, de burgemeester en ongelooflijk veel gasten. Keurig stonden we in de rij te wachten om haar te kunnen feliciteren. Op een gegeven ogenblik zag ze mij en vol verbazing zei ze: Jij ook hier! Het was een heel gezellige gebeurtenis en ze genoot er volop van. Tijdens de verjaardag kreeg ze een tablet cadeau. Bij een volgende pelgrimage vertelde ze dat tegen de kinderen, alleen legde ze de klemtoon verkeerd, waardoor de kinderen ervan uitgingen dat ze het over een "pilletje" had. Dus dat was even lachen. Langzaam verdween zuster Melchiada naar de achtergrond maar soms was ze in de buurt en kwam ze toch nog even kijken. Van Alda en de andere zusters hoorden we altijd dat ze nog zeer geïnteresseerd was in ons project.

Een paar maanden geleden hebben we bij de zusters Franciscanessen een video over de tweedaagse pelgrimage gepresenteerd. Ze waren zeer onder de indruk en ook zuster Melchiada, inmiddels 103, was van de partij. Nog steeds zeer levendig en goed van de tongriem gesneden.

Op 22 en 23 april heb ik weer een pelgrimage gemaakt met leerlingen van het Pius X college. Op zaterdag werden we weer gastvrij opgevangen door Alda maar tevens kreeg ik te horen dat het iets minder ging met zuster Melchiada. Voor mij een reden om maar eens een bezoek te plannen bij deze zuster. Met mijn partner Gaby ben ik 27 april bij haar op bezoek geweest. Dat we speciaal helemaal vanuit Tegelen naar haar toekwamen vond ze geweldig. We hebben eens rustig kunnen praten over haar jeugd en haar roeping. Tijdens een pelgrimage kom je daar niet aan toe. Ze is geboren in Bolsward en was het 8e kind in een gezin van 13 kinderen. Haar vader had een veevoederbedrijf en ze woonden in de buurt van een klooster en een kerk. Iedere dag om 7 uur naar de kerk gaan was normaal. Ze kreeg een prima opvoeding en er werd streng doch rechtvaardig door haar ouders opgetreden. Haar broers waren "deugnieten" maar zijn toch allemaal "goed terecht gekomen". Zoals de meeste meisjes van haar leeftijd had ze wel eens een vriendje (de naam wist ze zich nog te herinneren) maar toch was

er innerlijk een stemmetje dat wees in de richting van een kloosterroeping. Haar ouders vroegen wel of ze dat serieus meende maar uiteindelijk hadden ze er geen bezwaar tegen. En zo ging zuster Melchiada op 18 jarige leeftijd naar het klooster. Dat was natuurlijk een hele overgang. Dat betekende o.a. afstand doen van alle bezittingen. Nooit meer het klooster verlaten. Ook niet wanneer familieleden ziek werden en/of kwamen te overlijden. Dat heeft haar best pijn en verdriet gedaan. Maar je had nu eenmaal je belofte gedaan en dat hoorde er nu eenmaal bij. Tegenwoordig is dat gelukkig heel anders. Vanuit het klooster volgde ze een opleiding in Tilburg waardoor ze naderhand les kon geven in handvaardigheid op een school. Dat heeft ze jaren gedaan voordat ze moeder overste werd in een klooster. Daar was een termijn van zes jaar aan verbonden. Daarna werd je overgeplaatst naar een ander klooster. Zo is zuster Melchiada moeder overste geweest in meerdere kloosters totdat ze uiteindelijk terecht kwam in Oirschot.

Praten met zuster Melchiada is geen probleem. Ze heeft genoeg stof om over te praten. Ze zit niet meer achter de computer maar volgt het wereldnieuws zo goed en kwaad als het kan. Ze vindt dat de ouders het tegenwoordig moeilijker hebben met de opvoeding dan vroeger. Toen ging alles vanzelf. De kinderen staan tegenwoordig aan zoveel gevaren bloot. Ze laat in alles doorklinken dat je tevreden moet zijn met het leven. Dat je goed moet zijn voor de ander. Dat je niet steeds meer en meer wilt hebben. De Franciscaanse gedachte spreekt hier heel duidelijk uit. Een gedachte die wij in ons pelgrimeren met de kinderen op bescheiden wijze ook willen uitdragen.

In Oirschot zijn nog een dertigtal zusters. In het klooster is een verzorgingscentrum maar de zusters hebben hun eigen ruimte waar ze bij elkaar kunnen zijn en waar ze samen kunnen bidden. "We worden hier goed verzorgd", zei zuster Melchiada. "Het ontbreekt ons aan niets". Ze is er ook van overtuigd dat je het na dit leven nog beter krijgt. Dan krijg je loon voor al datgene wat je hier hebt gedaan en je ontmoet dan al die anderen weer die reeds zijn heengegaan. Maar ik wil best nog wel een tijdje hier blijven laat ze daar op volgen. Na een paar flinke zoenen nemen we afscheid van elkaar met de belofte dat we nog eens zullen aankomen voor een bezoekje. Ze staat erop ons naar de deur te begeleiden en ons uit te zwaaien. We nemen afscheid van een lieve en markante persoonlijkheid.

Een bijzondere gast

Door: Corrie Geers en Liesbeth de Moel

Om vijf uur belt Cor. "We zijn wat later. Kunnen we nog mee komen eten?" Dat kan. Cor belt nog als ze er bijna zijn. Wij gaan alvast eten. Om zeven uur belt hij weer: "We zijn er over een kwartiertje!" We zien een 45 km autootje onze oprit oprijden. Twee mannen stappen uit. Eén van hen loopt met een stok. Br. Fons komt ook aanlopen.

Al gauw wordt ons het een en ander duidelijk. Kees en Cor zijn samen op weg naar Santiago de Compostela met een 45 km. auto. Kees heeft een hersenbloeding gehad en wil graag de camino doen. Hij loopt met een stok omdat hij aan zijn rechterkant verlamd is. Hij kan bijna niet praten, alleen "ja" of "nee" zeggen. Een vrolijke man met een mooie uitstraling komt de Pelgrimshoeve binnen. Cor, zijn maatje, begeleidt hem en zal halverwege de camino worden afgelost. Kees bestuurt de auto zelf. Deze mannen zijn twee jaar bezig geweest om deze tocht voor elkaar te krijgen. Ze worden gesponsord en met name Kees heeft het veel energie gekost om dit avontuur voor elkaar te krijgen. Ook Simone is deze avond naar Kafarnaüm gekomen. Ze heeft Kees ontmoet op een bijeenkomst van het Genootschap van St. Jacob. Ze was toen al op de hoogte van de situatie van Kees. Ze zit in het algemeen bestuur van het Genootschap. Na het eten zitten we met Br. Fons erbij met hen in de zitkamer en praten over hun tocht, waar ze mee bezig zijn. Toen Br. Fons het voorstel deed hen de volgende ochtend weg te zenden, stemden beiden toe.

De volgende morgen komt Kees bij ons in de keuken en wil ons iets duidelijk maken. Hij schrijft op wat hij wil zeggen, zodat wij kunnen antwoorden. Na het ontbijt gaan we naar de huiskapel, waar de wegzending plaatsvindt. Iedereen is onder de indruk en samen zwaaien we de twee caminogangers in hun autootje uit. Als ze weg zijn praten we nog na en spreken onze bewondering uit over Cor, die Kees zo fantastisch helpt en dit werk al vijf jaar doet. Dat hij een tocht naar Santiago onderneemt met Kees is voor ons een teken dat: "Waar een wil is, is een weg!"

Ontmoetingen

Door: Frans Roijendijk

In de vorige nieuwsbrief heb ik een mooi verhaal verteld over een prachtige ontmoeting met Günther Holzapfel, de gehandicapte voetschilder uit Duitsland, die ik ooit ontmoette in Lourdes. In dat verhaal vertelde ik ook dat ik in Lourdes een zekere Don, een Amerikaan, had ontmoet over wie ik ook een prachtig verhaal zou kunnen vertellen. Dat wil ik dan in dit schrijven doen en Don heeft ook te maken met Santiago de Compostela.

Op een avond zat ik gezellig met Don een biertje te drinken en ik vertelde hem zo het een en andere over mijn tochten naar Santiago de Compostela. Hij had er nog nooit over gehoord maar zijn belangstelling werd wel gewekt. Ik ga mij ook oriënteren en ik wil dit zeker ook eens gaan doen zei hij. Don ontmoette ik ruim een jaar later weer in Lourdes en hij vertelde mij toen het volgende verhaal. Een jaar na onze ontmoeting in 2009 was hij voorjaar 2010 aan zijn training in Amerika begonnen. Hij had goede spullen aangeschaft en hij had drie weken lang iedere dag met een redelijk zware rugzak zo'n 15 tot 20km gelopen op een vlak terrein. Daarna had hij de grote oversteek gewaagd en was begonnen in Saint Jean Pied de Port. Hij vond zichzelf geen snelle loper en de meeste andere pelgrims liepen hem voorbij. Over die eerste etappe naar Roncevalles had hij zo'n 11 uur gedaan. Het weer was ook niet al te gunstig geweest en het geheel was hem tegengevallen. Hij had niet verwacht dat het zo "heuvelachtig" zou zijn. De dagen daarna liep hij door naar Pamplona. Het ging langzaam, het weer was niet best en meerdere malen had hij bij zichzelf gedacht: had ik maar niet naar Frans geluisterd. Aangekomen in Pamplona vond hij het welletjes. Hij steekt weer de grote plas over en eenmaal thuisgekomen zegt hij tegen zijn echtgenote: volgend jaar ga ik weer. Zijn echtgenote zegt: dat snap ik niet, je steekt de grote plas over, je wandelt een paar dagen, je haakt af en komt mij vertellen dat Ije volgend jaar weer gaat? Ja zegt hij tegen zijn echtgenote: "Ik heb ik die paar dagen dat ik daar heb gewandeld zoveel mooie dingen meegemaakt dat ik dat volgend jaar weer wil beleven."

In 2011 heeft Don het traject gelopen van Pamplona naar Fromista. Het jaar 2012 was het jaar dat Don werd voorzien van een nieuwe knie. Het jaar daarop in 2013 heeft hij zijn tocht naar Santiago afgerond en werd hij in Santiago opgewacht door zijn echtgenote. Don heeft de smaak van het wandelen te pakken gekregen. Hij is van plan ook nog eens een traject naar Assisi in Italië te lopen. Op dit moment loopt hij het zgn Airbornepad Market Garden. Het traject dat de geallieerden in de Tweede Wereldoorlog aflegden van Lommel naar Arnhem, een afstand van 220km.

Onderdak door en voor pelgrims

Naast de gastvrijheid die pelgrims in herbergen in het buitenland ervaren, zijn er ook in Nederland en België inmiddels aardig wat adressen waar pelgrims gastvrij ontvangen worden: een goede mogelijkheid voor de pelgrim onderweg biedt Pelgrims voor Pelgrims. Sinds 2007 heeft het Genootschap een lijst met overnachtingsadressen in Nederland en België, en een enkele in Frankrijk. Je kunt als pelgrim in deze landen gebruik maken van deze lijst als je lid bent van het Genootschap. Voor de overnachtingen bij Pelgrims voor Pelgrims gelden een paar

spelregels:

- verblijf is een gunst, geen recht;
- vraag minimaal 24 uur vooraf of het mogelijk is om te overnachten;
- een pelgrimspas (credencial) is verplicht;
- informeer vooraf of een vergoeding voor het verblijf en/of eventuele maaltijden gewenst is, en hoeveel deze bedraagt.

Als je als ex-pelgrim graag iets terug wilt geven van de gastvrijheid die je ontving tijdens je tocht(en), kun je in je eigen huis onderdak bieden aan pelgrims. Je kunt je dan voor deze lijst aanmelden. Nieuwe adressen zijn altijd welkom. Instructies voor het downloaden van de lijst en hoe je je kunt aanmelden als gastadres vind je op de website van het Genootschap.

Gastheren en gastvrouwen in de komende periode

01/08 - 07/08 Annemieke Lammers en Arie van 't Westende
 08/08 - 14/08 Ginie en André vd Berg
 15/08 - 21/08 Sjef en Jose vd Kallen
 22/08 - 28/08 Edith Elzenga en Rietje Noordsij
 29/08- 04/09 Rien en Mientje van de Graaf
 05/09 - 11/09 Loes Witteman en Niko V. Hagen
 12/09 - 18/09 Lies Wooning en Monique Cayaux
 19/09-25/09 Herman Bevers en Mieke Pas
 26/09-02/10 Fons en Maria Boink
 03/10-09/10 Sjef van de Kallen en Theo Willems
 10/10-16/10 Tom en Loes Hommel
 17/10-23/10 Arie van 't Westende en Joke Stange

Kopij nieuwsbrief

We willen deze nieuwsbrief viermaal per jaar uitbrengen: januari, april, juli en oktober. De kopij kan voor de 15^e van de maand worden ingestuurd.

Aan- of afmelden van de nieuwsbrief: jjmnaus@gmail.com

Dank aan de correctoren: Betsy Berkers en Rosaliek Vriens